

ligesaafuldt, som enhver Rigsdagsmand er berettiget til at følge sin (Hør!), og naar No-gen beraaber sig paa sin Samvittighed for at stemme imod Ministeriet, saa bevare Himlen mig fra at virke ind paa hans Samvittighed for at bringe et modsat Resultat tilveie. — Der er endvidere spurgt af den fornævnte ærede Rigsdagsmand, om Regjeringen har gjort alt Fornødent for at oplyse, hvad det er, der er Marsag til Differentien mellem Regjeringen og Rigsdagen i denne Sag. Jeg har allerede for henviist til Datummerne af de Noter, som ere blevne fremlagte; der var ikke dengang nogen synbar Differenti mellem Rigsdagen og Regjeringen. Det er med stor Styrke paaberaabt af en anden æret Rigsdagsmand, at selv da Forhandlingerne skede længere frem i den Comité, som var nedsat, forelaae der endnu Intet, som kunde berettige til at slutte om, hvorledes Rigsdagens Stemning var (Hør!); jeg skulde altsaa mene, at jeg var uberettiget til at oplyse og udvikle for fremmede Cabinetter, hvorledes den Stemning var, som endnu ikke var officiel bekjendt. Jeg har desuden den Tro, at jeg ikke skylder fremmede Cabinetter nogen Orientering i en Sag, som verserer imellem Kongens Regjering og Rigsdagen (Hør!); naar Sagen er bragt tilende, saa kan det være nødvendigt for dette Ministerium eller for et hvilket som helst, der følger efter os, at orientere Cabinetterne, dersom de skulde begynde at yttre sig i en eller anden Retning, men endnu har jeg ikke den Pligt. Jeg har ikke engang, end ikke i saadanne confidentialle Meningsudveklinger, som kunne forefalde i en ikke officiel Form, orienteret vore Gesandter, fordi jeg ikke har villet bringe dem i den Fristelse, at orientere de fremmede Cabinetter saak. Det Skridt har jeg gjort i Forhold til Gesandterne, og det har jeg anseet for at være min Pligt: Saasnart jeg var kommen i Besiddelse af den Betænkning, som blev afgiven af den nedsatte Comité — hvad Dato den blev afgiven er bekjendt for Rigsdagens Medlemmer — har jeg uden Commentar tilstillet Gesandterne den i Afskrift, saa kunde de gjøre, hvad Stutning de vilde. Denne Betænkning er det Gæste, hvorefter man har kunnet orientere sig, og jeg er aldeles ikke i Be-

siddelse af noget som helst Moment, der kan oplyse mig om, hvorledes Meningen har dannet sig ved de fremmede Cabinetter, efterat de ved deres egne diplomatiske Agenter ere komne i Besiddelse af det samme Actstykke, som jeg har tilsendt Kongens Diplomat. — Det er af den samme ærede Rigsdagsmand fremsat og paastaet, at Regjeringen havde havt stor Uret i at fremkomme med Budskabet uforandret, og der tilføies — det gjør mig ondt at sige det — „det synes, som om Regjeringen derved har stillet en Snare for Afstemningen.“ Regjeringen stiller ingen Snarer; det er Vaaben at kæmpe med, som Regjeringen ikke bruger. Anvendes det Slags Vaaben imod Regjeringen, saa maa det vel være, fordi det antages, at imod Fjender er Alt tilladt; men Regjeringen bruger ikke det Slags Vaaben (Hør!) — Endelig er der af den samme ærede Rigsdagsmand skarpt og stærkt fremhævet, hvorlunde en høist farlig Tilstand kunde indtræde, dersom det egl. Budskab antages i sin Heelhed, nemlig en eventuel Arvingsløshed. Jeg kan i den Henseende henholde mig til, hvad jeg tidligere har havt den Ære at yttre for Rigsdagen. Jeg har nemlig meent, at det er en Fare, som i alt Fald ikke er bestemt undgaaet ved en Arvefølgeslov, som ogsaa omfatter Dvinde og Dvindelinien, at det vel kan være et Tilfælde, som ligger nærmere under den ene Lov end under den anden, men at det kan indtræde under begge, og jeg mener, at man i sin Betragtning af hvilken af disse to Love der kunde være den hensigtsmæssigste, maa overveie, ikke alene hvad Fare det ene System kan medføre, men ogsaa, hvad Fare det andet System kan medføre. Jeg har antydnet — det ligger desuden saa klart for Dagen, at Enhver kan sige sig det selv — at Farerne ved den qvindelige Succession maaskee ere flere og større; der er Fare for, at Monarchiet sammenblandes med, optages i et andet Monarchie; der er den Ubevemmelighed, at man, naar man vil undgaae denne Fare, saa naturligvis maa paalægge de qvindelige Medlemmer af det regjerende Hus den Forpligtelse at blive i Landet, og i saa Fald maa man altsaa ogsaa sørge for deres standsmæssige Underholdning i Landet (Hør!).